

O plagiátorech a rychlostudentech, velkém převratu, Bejrútu na fakultě a nezacelené jizvě

Když jsme v září 2009 vydali s Hanou Čáповou článek o plagiátorské aféře v Plzni, už v něm jste vyzval vedení fakulty k odstoupení. Jak to, že jste se tak rychle zorientoval?

Netušil jsem o plagiátorství. Ale viděl jsem, že se na fakultě děje něco divného. Hodně studentů zjevně dokázalo naši katedru trestního práva obejít.

Jak jste to věděl?

Pokud je v ročníku 400 studentů, katedra rozdělí očekávané porce pro každého zkoušejícího, vypíše dostatek termínů. Ale ony zůstávaly poloprázdné. Že by tolik studentů dělalo zkoušku u někoho jiného nebo ji měli uznanou...? Někteří se zapsali do seminářů, a nikdy jsem je neviděl. Až na promoci či v praxi. Poslankyně Řápková byla exemplární ukázka.

Měl jsem dost práce na Nejvyšším správním soudu, říkal jsem si – hochu, trap se tím, co můžeš ovlivnit. Prostřednictvím naší vedoucí katedry Heleny Válkové jsme ale od vedení žádali dodržování pravidel.

Jenže místo toho Zachariáš s Kindlem odvolali Válkovou.

Naše katedra – a také Eliášova katedra obchodního práva – byla z pohledu vedení odbojná. Chtěli jsme, aby nám to děkan a proděkan přišli osobně vysvětlit. Jenže oni to chtěli nechat přes letní prázdniny vyhnít. A pak v září všechno vykvasilo díky vašim článkům v *Lidových novinách*. Proto

jsem hned v první chvíli reagoval výzvou k odstoupení, už jsem jim nevěřil.

Kdy a proč se podle vás začala fakulta kazit?

Školou prošlo několik vln „nucených“ studentů. Parlament schválil služební zákon – a úředníkovi pak řekli: Musíte mít vysokou školu. Takový úředník měl 40 či 50 let, profesi a rodinu, žádný čas na studium. Takže vzdychne a jde si opatřit diplom. Jednou to byli celníci, pak policisté, pak BIS, pak Nejvyšší kontrolní úřad, Národní bezpečnostní úřad, krajské úřady, městští úředníci...

To nebyl převis poptávky po vzdělání, ale po „papíru“, který by si založili do osobního spisu a měli pokoj. Plzeňská fakulta jim otvírala dveře a nabízela, že se nějak domluvíme. Zachariáš a Kindl nám říkali – *zajedte v sobotu do Liberce, vyzkoušejte je a dejte jim zápočet, co vám to udělá?* Osobně jsem se na tom nepodílel ani jednou. Ale viděl jsem, jak družiny úředníků postupně procházejí všemi ročníky. Motivace těch, kdo jim ten „papír“ poskytl, mohla být v získání výhodných konexí. Nebo vydíracího potenciálu.

Jistě se vyplatí být zadobře s policistou nebo politikem. Nedošlo i na „kupování aut, které nedělá dobrý dojem“, jak vás kdysi v roce 1993 varoval olomoucký děkan?

Došlo na to, že když skončilo přijímací řízení, Kindl a spol. odlétali odpočinout na exotické dovolené.

Já jsem mohl ručit jen za sebe a za kolegy, s nimiž jsme vedli (nepřetržitě od vzniku školy) páteční semináře z trestního práva – soudce Pravoslava Poláka, Eduarda Wipplingera, Milana Suka a advokáta Jana Kocinu. U nich jsem si byl jist, že nikomu nedali nic zadarmo.

Proto jsem byl později nešťastný, když se všechny známé osobnosti mezi studenty házely do jednoho pytle. Z politiků jsem zkoušel jen Jana Rumla, neodpustil jsem mu nic a musím uznat, že byl naprosto poctivý. Měl jsem mezi studenty Ondřeje Šloufa, syna tehdy proslulého lobbisty. Tvrdil, že má